

har derfor ikke villet optage nogen specificeret Bestemmelse herom i Lovforslaget.

Med Hensyn til Sammensætningen af den Kommission, der skal nedsættes, hvor der er Tale om Afløsning af Kirketienden, for at bestemme, hvilket Beløb Tiende-ejeren skal afgive som Kirken's fremtidige Ejendom, har Udvalget ment, at det vil være heldigt, at der for hvert Stift bestikkes en fast Formand af vedkommende Minister, for at der kan træffes nogenlunde ensartede Regler og benyttes en nogenlunde ensartet Fremgangsmaade i alle Sogne i hvert Stift. Dernæst formener Flertallet, at Kommissionen bør bestaa af 2 Medlemmer, valgte af Tiende-ejeren, og 2 Medlemmer valgte af Tiendehyberne, men at Ministeren i særegne Tilfælde, hvor det er nødvendigt, kan bestikke en særlig bygningshyndig Mand, der kan faa Sæde i Kommissionen, men dog ikke have Stemmeret. Lovforslaget bestemmer jo, at Kommissionen skulde tiltrædes af 2 af Retten udmeldte bygningshyndige Mænd, men hele dette Maskineri finder Flertallet ikke, der er Anledning til at bibeholde.

Dernæst bestemmer Vædringsforslaget under Nr. 18, at i de Tilfælde, hvor der hører Arvesæstefgifter eller Kapitaler til en Kirke, maa disse Afgifter og Kapitaler helst forblive som Kirken's Ejendom. En anden Sag er det derimod, hvor der hører Jorder til Kirken — og det er Tilfældet ikke faa Steder — der mener Flertallet ikke, at det vilde være i Kirken's Interesse, at disse Jorder forblive ved Kirken. Derimod stiller man det hen, hvis vedkommende Kirketiende-ejer ønsker at beholde disse Jorder; faa skal det kunne tillades, naar han vil betale Jorderne efter den Værdi, hvorefter de vurderes i Overensstemmelse med de i Forslaget foreskrevne Regler.

Hvor en Kirke selv ejer Tienden, anser man det for mere praktisk at lade Stiftsøvrigheden end Kultusministeren repræsentere Kirke-ejeren, og man stiller derfor Vædringsforslag herom under Nr. 19 til § 8.

Flertallet foreslaar dernæst, at Lovforslagets §§ 9, 10, 11, 12 og 13 skulle udgaa, og i Stedet derfor stiller dels Udvalget og dels Flertallet en Række Forslag til ny Paragraffer. De to Forslag, nemlig Forslagene til en ny § 10 og en ny § 11 ere fiielledede af det samlede Udvalg. Vædringsforslaget under Nr. 21 er stillet af Flertallet og gaar ud paa, at Indenrigsministeren skal bestikke Tiendeafløsningskommissærer, en for hver Amtsradsreds. Man finder nemlig, at det vilde være i Tiendehybernes velforstaede Interesse, at der i hver Amtsradsreds findes en Mand,

som de kunne henvende sig til, og som kan være vejledende og navnlig bistaa dem med juridisk Vejledning. Disse Tiende-kommissærers Opgave er nærmere præciseret i nogle af de efterfølgende Paragraffer.

Under Nr. 22 stiller hele Udvalget Forslag til en ny § 10. Lovforslaget henviser de Tiendehyberne, der ville søge Laan for at afløse deres Tiende, til de sædvanlige Pengeinstitutter og da navnlig til Kreditforeningerne; men det vil selvfølgelig afstedkomme Udgifter for Tiendehyberne, som man helst vil fritage dem for, og derfor mener Udvalget, at her bør Statskassen træde til og forsyne samtlige de Tiendehyberne, der ville optage Laan i deres Ejendomme for at afbetale Afløsningssummer, med de fornødne Laan, som da, under Navn af „Tiendelaan“, skulle indtræde med samme Prioritet, som Tienden nu har. Det vil være forbundet med adskillige Vanskeligheder for Tiendehyberne, hvis man henviser dem til at søge Laan hos Kreditforeningerne. Thi for det første maa de være solidarisk ansvarlige, og dernæst vil det være vanskeligt at henvise dem til Kreditforeningerne, uden at disse ville kræve nogen Provision. Man mener derfor, at Statskassen som sagt bør træde til og udrede de fornødne Laan, som da blive indestaaende som en Annuitet med 1ste Prioritet i den paagældende Ejendom i Tiendens nuværende Plads og forrentes og afdrages med i alt 4 pCt. aarlig, indtil hele Laanet er afbetalt i Løbet af 60 Aar. Og for at lette dette for Tiendehyberne bestemmer Vædringsforslaget, at de skulle kunne betale deres Afdrag og Rente af Tiendelaanet tilligemed de kongelige Statter og Afgifter paa vedkommende Amtstue. Det er jo en Selvfølge, at naar en saadan Ejendom, der har Tiendelaan indestaaende, udstyldes, maa der med Hensyn til Fordelingen af den halvårlige Ydelse gaas frem efter de samme Regler, som efter Loven af 23de Januar 1862 gælder for Fordelingen af Tiendehyberne. Hvor Staten selv ejer en Tiende, eller hvor en eller anden Statsinstitution er Ejer af Tienden, er det unødvendigt, at der ydes direkte Laan af Statskassen til vedkommende Tiendehyber. Man formener, at den simpleste Fremgangsmaade vil være den, at lade Afløsningssummen forblive indestaaende i Ejendommen under de samme Villkaar i enhver Henseende, som om Laanet direkte var ydet af Statskassen. Det samme er Tilfældet, hvor en Tiende-ejer kan blive enig med Tiendehyberne om, at han ikke fordrer direkte Udbetaling af vedkommende Tiendehyber. Herom stiller man Vædringsforslag